

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew čé!

F.

Šerhske njedželske łopjena.

Wudawa šo kōždu šobotu w Šmolerjez knihicziščežerńi w Budyščinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

6. njedžela po tsjoch kralach.

Mat. 17, 1.—9.

Šwjatny japoschtol Jan pišče: My widžachmy jeho krašnosć. Wón je ju widžil wospjet a my s nim s woczomaj ducha w tychle njedželach po hodžoch — my widžachmy s rosjašnjnym woczom, kak je s wody tam w Rana wino scžinił, wotrocžka hejtmana s Kapernauma s luttim šłowom wustrowił, wětram a morju pohrosyl. My widžachmy jeho krašnosć, tak móže w šbóžnym dopomnjecžu na Jesuškowe pschekrašnjeje wystaio pišacž Jan, kotrehož bēšče Jesušk wošebje s Petrom a Jakubom a na wyšoku horu wjedł.

Haj, šbóžne wókomiti, jako šo tam šjewitaj Mōjšaš a Heliáš, šastupjerjeje stareho šluba, a tak w hromadže šteja na jenej stronje šastupjerjeje minjeneho šluba, na drugej japoschtoljo jako šastupjerjo pschikhadžazeho noweho šluba, a šrijedža tón, na kotrehož šakon a profetojo do přědka pokasuja kaž šwědcenje japoschtolow nasad, tón, kotrehož woblicžo šo šwěczi jako šlōnzo, kotrehož drašta je bēla jako šněh, haj tón, kiž je žiwy do wěcznosće, tón šřednik mješ Bohom a čłowjekami. Jeho krašnosć posbēhujaj šwědkojo mlōdeje šchescžijanškeje zyrkwje. Woni pišchu: „My šmy s našchimaj woczomaj jeho krašnosć widželi, pschetož wón je wot Boha Wótza čžescž a šhwalbu dostal psches hłōš, kotryž šo k njemu šta wot wulkeje krašnosće (2. Pet. 1).“ „Wón je jašnosć jeho krašnosće a podobnosć jeho byčža.“ Woni woczakujaj na čžas, hdyž šo dopjelni: „Wótčze, ja čžzu, hdyž ja šym, šo bychu tež

čži šami pola mje byli, kotrychž ty mi dał šy, šo bychu moju krašnosć widželi.“ S jich hłōšom šo šjednocžuje hłōš pōšdnisich wěrjaznych šwědkow, kiž šu šanoschowali:

„Kak rjenje šwěczi šernicžka nam pokna hnady wot Boha, tón šlōdki korjeň Jesse — jašny, krašny, wupšcheny, posbēhnjeny, w darach rjaný“ a šašo: „Jesušk je tych woczow žadosć, a tych wušchow šyncenje, Jesušk je tych hubow radosć, mojob' rta šlōdženje.“

Luby šchescžijano, njeje šo čži tak špěwało, hdyž twój rōt dosta jeho šwjate čželo a krej? Wón je čži bliški pschi Božim bližže, tón šrwawny, do šmjercže daty a šašo tajki krašny. Wón je wšchak tón, kiž s pschekrašnjeja njebjeskeho šo w čželnym šchtalcže tebi podawa, šo by twoja wutroba mēr a radosć mēla. Šacžucže jeho krašneje bliškoscže ma šchescžijan pschi šwjatocžnej, nutrnej Božej šlužbje, pschi špěwanju a pošluchanju. Ženje njechamy s Božeho doma hieč, bjes teho šo njebudžišchtej našchej woczi jeho krašnosć wobladałoj a šo njeby našcha wutroba, še šemškeho wušbēhnjena, šacžula: tudny je derje byčž. To šu hodžiny pschekrašnjeja ša naš. Wone žanemu njetrjebaju pobrachowacž. Šenož šo dušchu posbēhnjemy wot šwěta a s našchich lōšchtow a žadosčow. A dopomń šo tamnych wulkich horow pschekrašnjeja, kiž čžedža nješapomnjene wostacž ša čžas žiwjenja, na tamnu, hdyž bēšče šchescžijanšku šratosć dozpił, hdyž šo wutroba šnjejeje šlubi, jako jeho hnuta pschi škonfirmasiškim wōltarju widžesche. Š pomhajmy šebi, šaršchi s dušchompastyrjami, našche pacžerške džēczi s wucženjom, napominanjom a modlenjom šwěru k temu pschihotowacž. Niž to je wōtšknjeny kōnž, šo bychu nēšcto

wjedźite, ale so bnych něšto widźite, mjenujzj Anjefowu kraŕnosć, a s wutrobu spěwacj nawukle: „Jesu, moja kraŕnosć,“ „o Jesu, mojej' dusche ŕwětlo,“ „Jesuŕ Khryŕtuŕ je mi wŕcho, wutroba mi praji to.“ Wěrowanŕki woltaŕ běŕche hora pŕchekraŕnjenja: s Jesuŕowym ŕbožom chyzŕŕtaj mandželŕtwo ŕapoczecj, a wón ŕlubi jo pŕchekraŕnicj. Jeho pŕchekraŕnjenje tam na horje běŕche ŕnamjo jeho bliŕkeho pŕchekraŕnjenja pŕcheŕ ŕmjercj a row. Haj, we wěrze do pŕchekraŕnjeneho dyrbi ŕo teŕ cžemny doł ŕmjercje ŕwětla hora kraŕnosće ŕczinicj. Kaŕ je wěrzazj pŕedaŕ Hofacker wuŕnył, wurjeŕnywŕŕi w nadžiji: Šbóžniko, Šbóžniko! a jedny druhi s heŕlom: Š wyŕŕanjom chzu wumrjecj. **Wiktoria (dobycje)!**

Wrócžmy ŕo ŕaŕo s hory dele do runiny wŕŕědneho žiwjenja. Teŕ tuta ŕmjeje ŕwoje kraŕne cžakŕy a blaki, hdyž ŕo ŕtajnje ŕaŕo dopominamy na tamny njebjeŕŕi hłóŕ: To je mój luby ŕyn, nad kotrymž ja ŕpodobanje mam, teho wy poŕŕluchajcje. W jeho poŕŕluchnoŕcži leži ŕawdawŕ jeho kraŕnosće. Wukŕmy wot njeho, dokelž wón cžicheje myŕŕle a s wutrobu poŕorny je. Šchtož nawuknje mało wot ŕo džeržecj a wjele druhim ŕo podwolecj w ŕwjatym ŕluzenju, tón doŕtanje něšto wot ŕnutŕkowneje jaŕnosće a moŕy. A ŕbóžni ŕu cži, kiž cžicheje myŕŕle ŕu, pŕchetož woni ŕemju wobŕydnju. Šchtož haru wot ŕebje njenaje, ale s luboŕcju s bližŕŕim wobŕhadža, ŕmjeje ŕbože a wjeŕele.

Teho wy poŕŕluchajcje, kiž bě poŕŕluchny teŕ w ŕŕhižu a ŕmjercži. Mało do jeho cžerpenja ŕo jeho pŕchekraŕnjenje poda. Teŕ ŕchecjijanow pucj je tajŕi, ŕo ŕe ŕylŕami roŕŕwamy a potom s wjeŕeloŕcju žnějemy. A na horze džělo pŕŕiŕdže ŕlódki ŕwjatol. We woblicju martraŕŕeje ŕmjercje widželŕe ŕwjaty Šchžěpan njebo wotewrjene a Jesuŕa na prawizj Božej ŕtejo w kraŕnoŕcži. Pójmny ŕcžerpliwu we wŕŕej tyŕchnoŕcži. Boža kraŕnoŕcž wobŕwěcži a wobŕhlódkuje ŕwěrnnych bėdžerjom.

„Wudžerž tu, Zion, wudžerž ŕwěrnnoŕcž tu.“ Tu klincži hižom a kaŕ halle tam ŕe rta ŕwěrnnych to ŕwědcjenje: Wty widžachmy jeho kraŕnoŕcž! **Hamjeŕ.**

M. w M.

S Jesuŕom na Taborje.

(Mat. 17, 1—9.)

Hłóŕ: Anježe, ty ŕy najŕa jaŕnoŕcž —
abo teŕ: Božo, Anježe teho ŕwěta —.

Hdyž na Taborje ŕo jaŕni
Jesuŕ w ŕwětla njebjeŕŕim,
Póŕlow žiwjenje ŕo kraŕni
W ŕbóžnej towarŕchnoŕcži s nim;
Twaricj hěty žadaju
W jeho ŕbóžnym pokoju! —

Woni widža kraŕnoŕcž jeho;
Wón kaŕ ŕlónzo jaŕni ŕo;
Šwětlo wuŕhadža tam s njeho,
Jaŕnoŕcž ŕwětla Božeho. —
Móŕŕaŕ a Eliŕ ŕtaj
Šim ŕo s dobom ŕjewilaŕ.

Šwojej wocži ŕloža t njemu
Póŕli, polni radoŕcje;
Hěty chžedža twaricj jemu
Tam na jaŕnym Taborje;
„Tudy je nam dobre bnyč,
Anježe!“ — je jich ŕbóžna rycj.

Woczi ŕtej jich roŕŕwětleni
Še ŕwětla wŕŕaŕ njebjeŕŕoh',
W duchu ŕbóžnje wofŕchewjeni
Čžecja Anjeŕa ŕwojeho;
Hłóŕ jim s njebja wobŕwědcži:
Wón wŕŕaŕ je Šsyn luby mi! —

Wobŕwěcju wocži t njemu,
Hdyž jich Jesuŕ troŕŕtuje:
„Njebojczje ŕo!“ — Wěria jemu,
Šo Šsyn wón ŕam Boži je;
Kraŕnoŕcž jeho njebjeŕŕa
Še ŕo ŕtruchlym ŕjewila! —

Njewidžichu radoŕcžiwi
Nitoŕo hacj Jesuŕa;
W Šbóžniku ŕu nětko žiwu,
Polni ŕbóžnoŕ' wjeŕela;
Kraŕnoŕcž wŕŕaŕ jim jeŕŕhadža,
Kotraž s njebja wuŕhadža!

Nitoho wjaz' njeľubuju;
Luboŕcž jich ŕam Jesuŕ je! —
Šbóžni bliŕkoŕcž jeho cžuju,
Radoŕcž s nim je žiwjenje;
Wŕŕitko ŕo s nim pŕchekraŕnja,
Wón je žórlu wjeŕela! —

Hacj jich ŕwět a hrěchi tyŕŕa,
Troŕŕtni pŕchezo wotŕanu;
Mily jeho hłóŕ wŕŕaŕ ŕlyŕŕa:
Hlaj, ja ŕŕhitowacj waŕ chzu;
Šwěru ja waŕ lubuju,
Do njebja dom dowjedu! —

Jesuŕa dha ŕapŕŕimŕ, dusŕa,
W žiwěj wěrze radoŕtnje;
Šwjecj ŕo jemu, kaŕ ŕo ŕlucŕa,
Wŕŕaŕ wón Wumožnik twój je!
Khodž s nim krucje ŕwjasaŕa,
Jeho cžer dže do njebja! —

Šsameho tam wohladamy
Jeho junu w kraŕnoŕcži,
Hdyž ŕo tudy jemu damy
Ša mŕdu w horzej luboŕcži;
Žiwjenje nam pŕchekraŕni
Wón, najŕ pŕchecjel najlěpŕŕi! —!

M. U.

Šwědomnitocj.

Šsudnik M., ŕamožity prawuŕnik, kiž pŕŕi mēŕcže bydleŕe, dyrbjeŕe raŕ do bližŕeje wŕy po cžěŕlu póŕlacj. Wóŕny na to mlody muž s cžěŕliŕim gratom pŕŕiŕdže. „Ša chzu“, taŕ ŕudnik dželŕe, „ŕo by ŕo tónle plót ŕwuporjedžał, ŕo njemohl ŕtót pŕcheŕ njón laŕyč. Dokelž je s boŕa domu ležany, njetrjebacje ŕebi žaneje wofebiteje próžy s džělom dawacj. Ša wam jenož 2 tolernej ŕa to ŕaplacju.“

Ma to dželŕe t wobjedju. Šaŕo po ŕhwili ŕaŕo pŕŕiŕdže, widželŕe mlodeho cžěŕlu, lóždu deŕlu porjadnje hělowacj. Měnjw, ŕo chže wón drohi kruch džěla ŕczinicj, jemu pŕŕiŕaŕa, deŕŕi nje-
hělowane pŕŕibicj, a woteŕdže ŕaŕo po ŕwojim powoľanju.

Šso domoj wrócžiwŕŕi, namala paŕ ŕudnik wŕŕě deŕŕi ŕwot-

njelčenje džiwne seida. Tcho dla šo woprašča: „Wowka, šhto dha tebi bu, šo mi nicžo wjazy njeprajšch?“

„To šebi tola myšlila njebych, šo —“

„A šhto?“

„Nicžo dale — chych šo cže jeno woprašecž, š čzim šy šebi telko nahromadžicž mohł — nam šy tež šłak.“

Seje wnukaj woběžja čerwjen we woblicžu (wjedžesche džě, šo šu wozwznye šłowa poruk), ale šhubi šo rucže. Wona ledžbowasche kručže na njeho a šama š šebi rjekny š hłowu wijo: „tši šta nahromadžicž?! Mój šynko, to šforo wěricž njemóžu.“

„Čžeho dla niz? Nichtó mi je dał njeje a wšal je tež nješšym.“

„A kak šy telko na boč položicž mohł, na mšdže džě tebi wjele wysche wštaló njeje.“

„Wowka, na drašče, a hdyž šmój š knjesom pucžowaloj, na jědži, šym šebi tójšcho nalutował, a wot hošči, hdyž šu pola naš na wopšče byli, došlawach druhdy tež šdobne dary. Ša šchtyrnacže lét nastanje hižom š malicžkoscžow pěčna hromadka, njebjerje-li šo wot njeje.“

Na to wotmolwi wowka špokojnje: „Šaj, nalutowačž šo wjele hodži, kaž tež pšhecžinicž. — Džakuj šo Bohu, šo je tebje tač bohacže žohnował. — Tebi je wón šašo dał, šchtož je mi wšal.“

Nětko šo Šakub ša pšhecželemi a šnathmi naprašchowasche a wowka, na jich wšchelake podeńdženja špominajo, rošwucžowasche šašo pšchi tym šwojeho Šakubka kaž prjedy, hdyž bě hišcže mały pachokł. Šako běšche něhdže hodžinu doma pobyl, džěšche na polo; njemóžesche džě docžakacž, šo by šwojeju štaršchaju šašo wohładał. Šdyž Šakub š macžerju wječor š pola pšchińdže, praji wowka wješele: „Šlej, Marja, nješšym pšchezo rjekla: Bóh móže wam na druge wafschnje žohnowačž, šchtož šcže pola Kadzež šhubili! — Šakub móže šebi prjedawšche kubło kupicž, hdyž na pšchedań pšchińdže.“

„Šaj, to moje dla móže, je-li wobej hromadže pšchedawanej njebudžetej. Štara Kadžyna a Marja drje móžetej šebi brěmjeschko šwjacž a do hribow hič. Šich kubło a wafsche lědom dołžnikam došahnjetej, kaž šo powjeda.“

„Kak dha je šo Kadzežom wjedłó, tač dołho hacž šym ja w Čzechach byl?“

„Tač džě, mloda je pšched někotrymi létami š mjeršanjom a šrudobu wumrjela a wón je kaž hdy prjedy džěń wote dnja pil, doniž šańdženu šymu šhorje a wumrje. — Šaj, š njeprawdu daloko nješchidžesč, štarej Kadžynej pńdže šo na štare dny hišcže hujenje a wofebna njewješta Marja ani holeje kžěžki nješmje.“

Na tole macžerne powjedanje wotmolwi wowka: „Šchto wě, hacž je tač šlě, kaž ludžo rěča?“

Druhi džěń rano hotowasche šo štara Šeńkowa ke mšchi a dofelž Šakub runje nicžo ša džěło njemějesche, rjekny jemu: „Mó, hdyž mafch šhwilu, móžesč šo mnu ke mšchi hič a pńdla knjesa Žura wopytacž, tón je nětko šarač. Budže tebje rady widžecž, pšchetož hušto je šo ša tobu prasčał.“

Šakub njeda šebi to dwójzy kafacž, šhwatajzy šo šhotowawšchi džěšche š njej. Šo kemschach štejesčtej wowka a štara Kadžyna naležnje powjedajo pšched žyrlwoju: „Šchto dha tón muž bě, kiž š tobu ke mšchi pšchińdže?“

„Š to džě je našch Šakub; tón je wčžera š Čzech domoj, a pomyšł jeno, je šebi na šchtyrnacže štow pjenješ šobu pšchinješł.“

„Ty tola nješšy!“

„Woprawdže! Tši šta je šebi nahromadžil a jědnacže štow ša kubło doštal, kotrež je jeho njebočžicžki knjes — budž jemu Bóh hnadny a šmilny — jemu wotšalał.“

„Šaj, haj, čłowjek njewě, hdyž š šbožu abo š nješbožu pšchińdže!“

„Mó, Šakubej to šbože š wutrobny pšchaju; je tola najpěknišchi mješ našchimi džěcžimi — tón měni wšchudže š prawdu.“
(Pšchichodnje dale.)

Sserbske štrowjenja.

To šerbste „Šomhaj Bóh“ mi je
Šchaz wyschi šłoteho;
Wěšch pilnym šchto tež wažnišche,
Šacž pomoz Wješchneho?

A najpjetne „wješchpomaj“
Čžesč runu šašluži;
Š tym šašo pšchaje štrowjeny
Tež pomoz wješchnu čži.

„Pšchińdž Bóh“ tež lube štrowjenje
Šso šnaje po kraju;
Šdžež pšchińdže Bóh, tam š šbožu džě,
Měr jeho do domu.

Duž „Božo šlyšch“, pač „daj to Bóh“
Šserb na to wotmolwja;
A je byl w Božim domje šchto,
Wšcho štrowi kemscherja.

A „š Božoh“ šłowa — wotemšchi“
Duž rěka „witajče!“
„Wješchpomaj“ šo wotmolwi
A š tym šo džakuje.

Šso witamy a štrowimy,
Kak pšchistoj a čaš da,
Tež šchryšta wěcžnje šhwalimy —
To čžesč je Šserbowštw!“

H. Z.

Wšchelake š bliska a š daloka.

— Dwar železnizy š Wojerež do Šródkla šo létša šapocžnje, hdyž je šejm šapóšłanzow w Barlinje wšchitke šredki pšchiswolil.

— Wulke wješele je po žnym němškim kžěžorstwoje ta powjesč šbudžila, šo je pryz Bjedrich-Šruski šašo wotšhoril wot šwojeje čžěžteje šhorosče.

— Kniha wo „30lětnoj wójnje“, wot knjesa duchowneho Šyšcherja špišana, je docžišchčžana, a na nowy tydžen móžetaj pšfelnikaj wučž. Kniha je rjenje špišana a dawa rošład wo tamnych šrudnych čžafach. Wofebje džywa špišacžel na tehdomnišche wobštejnošcže w našchich šerbšlich wofadach. Tule rjanu knihu našche šobuštawy ša pšchinosčł na 1904 doštanu. Nješobuštawy maja 1 hr. 20 np placžicž. W bližšchim čžafu šo š čžišchčžom druhich knihow šapocžnje, kotrež šo tež hišcže w tym lěcže rošnoscha.

— Wobcžežnosčž budže w pruskich wofadach létša, dofelž šu jutry pšdže. Šo postajenju wyschnosče maja šo džěcži kónž mērza še šchule pušchžicž. Njedžela Šalmarum, hdyž šo konfir- mazije wotmėwaju, pač je hafle 16. haprleje.

„Šomhaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchěch pšchewawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje doštacž.